

ikke komme nærmere ind, idet jeg gaar ud fra, at det vil være naturligt og hensigtsmæssigt, at dette Lovforslag behandles i et Udvalg, selv om jeg forudsætter, at Udvalgsbehandlingen kan blive kort; thi selv om Lovforslaget, naar man tager det omdelte Blad i Haanden, er kortfattet, omhandles der dog i disse faa Linier, som ogsaa berørt af den højtærede Kirkeminister, forskellige ret vigtige Forhold, Forhold, som jeg mener er af en saadan Betydning, at de ikke kan behandles grundigt alene ved en offentlig Debat i Salen, men rigtigere bør gennemgaaes i et Udvalg.

Jeg skal derfor ikke komme ind paa Sagens Enkeltheder, men vil dog gerne tillade mig at gøre en Bemærkning om Betegnelsen for de 7 Embedsmænd, som her skal ansættes. Der søges Bemyndigelse til at ansætte indtil 7 Bygningskonsulenter. Jeg gaar ud fra, at denne Betegnelse dækker over den Forudsætning, at disse Mænd maa have nogen teoretisk Uddannelse, at man ikke vil ansætte en Mand som Bygningskonsulent for et Ministerium, uden at han har en virkelig Eksamen i sit Fag. Jeg gaar altsaa ud fra, at det bliver Arkitekter, der bliver ansat som Konsulenter. Nu har der været Tale om den økonomiske Side af denne Sag. Der er talt om, at de 25,000 Kr., som disse 7 Bygningskonsulenter skulde koste Staten, var et for stort Beløb, og at man muligvis kunde gøre det billigere. Det skal jeg ikke komme ind paa; men hvis den Opfattelse er rigtig, at det er Arkitekter, der skal ansættes som Bygningskonsulenter, maa jeg samtidig have Lov til at forudsætte, at det vil blive 7 forholdsvis unge Mænd, hvilket ogsaa vil være ret naturligt, da Lønningen er ret beskeden, kun 2,400 Kr. om Aaret. Der vil da hos disse Regeringskonsulenter være en ret menneskelig Tilbøjelighed til at benytte denne deres Stilling til i Praksis at gøre, hvad de kan, for at faa, om jeg saa maa sige, en vis Erfaring, en Erfaring, som kommer til at give sig Udtryk i den Virksomhed, de faar med at gøre. Det vil særlig give sig Udslag i Nybygninger, større Restaureringsarbejder o. s. v., hvor den unge Arkitekt, der er ansat som Regeringskonsulent, kan faa Lejlighed til at sætte sit særlige Præg paa de Arbejder, han faar med at gøre. Nu har jeg den Erfaring fra min Virksomhed i det offentlige Liv, at Arkitekter — ret naturligt, det gør jo alle Mennesker — stræber i høj Grad efter at faa et Navn. Deres Fremtidsvirksomhed er ofte baseret paa,

at de som unge kan slaa igennem, om jeg saa maa sige. For at opnaa dette maa de have en Virksomhed at vise tilbage til. Jeg kunde derfor tænke mig, at disse unge Mennesker — undskyld dette Udtryk — disse Embeds- eller Bestillingsmænd, som jeg gaar ud fra bliver yngre Folk, ret naturligt vilde benytte denne Virksomhed paa en Maade, som ikke altid var i Overensstemmelse med de strengt økonomiske Fordringer. Det er en Side af de økonomiske Forhold, som jeg gerne ved denne Lejlighed vilde have Lov at pege paa, idet jeg formoder, at hvis man havde fulgt det Mindretal i Folketinget, som ønskede, at det skulde være bygningskyndige Mænd indenfor hvert Stift, der skulde antages, i Stedet for de af Ministeren foreslaaede Konsulenter, havde der været større Sandsynlighed for, at det var blevet i Stiftet i Forvejen praktisk virkende Folk, som derfor ikke havde dette Hensyn til deres Fremtid at have Opmærksomheden henvendt paa, som jeg altsaa vilde tro, yngre Arkitekter kan have. Vi ved alle fra de Tilfælde, hvor vi har haft med et Byggeforetagende at gøre, at Arkitekten ganske naturligt har følt det som sin Opgave ikke alene at faa det bedst mulige, men ogsaa det mest tiltalende, det for den ansvarhavende Arkitekts Fremtid mest gavnligt ud af Foretagendet. Hvis det skulde blive Tilfældet her, kan det hænde, at det vil komme til at koste de paagældende Myndigheder mere end strengt nødvendigt.

I øvrigt skal jeg, som sagt, anbefale Lovforslaget, idet jeg gaar ud fra, at det bliver behandlet — om jeg end forudsætter, at det bliver en kort Behandling — i et Udvalg, hvor man kan tage de mange forskellige Forhold op til Overvejelse, som i Grunden indeholdes i dette lille Lovforslag.

Sonne: Der vil sikkert fra alle Sider være Enighed om, at den nødvendige Overvaagen af Landets Præstegaardsbygninger bør være præget af behørig Fagkundskab. Dette gælder for det første de regelmæssige aarlige Tilsyn med Præstegaardsbygningerne, og ikke mindst Afleveringssynene turde godtgøre, at ogsaa i dette Forhold gælder den almindelige Regel, at Forebyggelse er bedre end Helbredelse, her saaledes at forstaa, at rettidigt gennemførte Forebyggelsesforanstaltninger til Afværgelse af Bygningsforfald er at betragte som et Led i god Bygningsøkonomi. Men Fagkundskab er ogsaa i høj Grad paakrævet, hvor det drejer sig